

Arrest

nr. 200 954 van 9 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART loco advocaat V. HENRION en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 april 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 oktober 2015 en dient op 14 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Op 7 februari 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 26 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. M. [...], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U werd geboren op 21 april 1999 in Bandar Abas in Iran. Uw ouders waren destijds naar Iran gevlucht wegens de onveiligheid. Toen u 6 jaar oud was keerde u met uw familie terug naar Afghanistan. U woonde eerst twee maanden in Mahmoodraqi in de provincie Kapisa en verhuisde daarna naar de bazaar van Bagram in de provincie Parwan. U ging tot de 6de graad naar school. Uw ouders en uw zussen wonen opnieuw in Mahmoodraqi in het dorp Kalai Nezam, provincie Kapisa. Uw broers wonen nog steeds in Bagram in de provincie Parwan.

Uw vader en uw broer werkten als timmerman op de militaire basis van Bagram. Ze hadden een timmermanszaak op de bazaar van Bagram en dienden soms ook timmerwerken uit te voeren op de basis in Bagram. Uw broer Farooq is getrouwd met Najila, een vrouw uit het dorp Bayaan in de provincie Parwan. Soms ging uw familie bij hem op bezoek in Parwan. Na jullie bezoek werden er telkens verschillende vragen gesteld aan de schoonfamilie van uw broer, zoals "wie zijn ze", "wat doen ze?" enzoverder. Een van deze mensen die dergelijke vragen stelde was ene Asho van de maffia, een heel machtig en bekend persoon. Toen u 10 of 11 jaar oud was begon deze persoon geld te vragen van uw familie. Indien jullie niet zouden betalen zouden ze u of een ander familielid ontvoeren. De eerste keer betaalden jullie 50 000 dollar en ook de volgende keren betaalden jullie. Uw familie besloot uiteindelijk Afghanistan opnieuw te verlaten toen het geld op was. Aan de grens met Iran werden jullie echter tegengehouden. Uw familie werd naar Afghanistan teruggestuurd. Voor u werd er een overeenkomst bereikt met een smokkelaar en u kon doorreizen. U verbleef eerst zes maanden in Bander Genewa, in Iran bij uw zus Nafisa die er gehuwd is, en daarna reisde u verder. In Duitsland vroeg u asiel aan. Uw vingerafdrukken werden er genomen op 10 oktober 2015. In Duitsland ontmoette u S. T. [...] en A.T. [...], verwanten van u. Zij waren op weg naar België en u besloot met hen verder te reizen. U weet niet waarom zij uit Afghanistan waren vertrokken. Op 13 oktober 2015 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Bij een terugkeer vreest u die maffiabende van Afghanistan die geld vraagt van uw familie, en de algemene veiligheidssituatie.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw "taskara" (Afghaans identiteitsdocument), de identificatiebadges van Bagram van uw vader en uw broer, en foto's van de personen met wie u problemen mee heeft, voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn. Hoewel het CGVS aanneemt dat u en uw familieleden mogelijk redelijk bemiddeld zijn en bepaalde welgestelde personen slachtoffer kunnen zijn van criminele bendes in Afghanistan maakte u niet aannemelijk dat u in uw hoofde dergelijke concrete problemen riskeerde. Uw familie zou problemen gekend hebben met een Afghaanse maffiabende o.l.v. Asho. Hij vroeg verschillende keren geld aan uw familie. Uw familie zou steeds hebben betaald. Uiteindelijk zou uw familie besloten hebben Afghanistan opnieuw te verlaten toen jullie geen geld meer hadden om die bende te betalen. Het is vooreerst opvallend dat u niet kan zeggen wie deze Asho is, hoewel u aangeeft dat het een machtig en bekend persoon zou zijn. U kan bijvoorbeeld amper verdere informatie over hem geven (gehoorverslag CGVS, p. 18). Hij zou afkomstig zijn van het dorp Bayaan in Parwan waar uw schoonzus Najila vandaan

komt, weet dat het een Tadzjiek is, en dat hij manschappen zou hebben over heel Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 14), maar wat zijn familienaam is kan u evenwel niet zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 20). U kan ook niet zeggen over welke groepering hij de leiding heeft of tot welke "partij" hij behoort (gehoorverslag CGVS, p. 14) U kan ook niet zeggen waar hij allemaal macht heeft, enkel dat het over heel Afghanistan zou zijn. Hij wordt gesteund in zijn dorp in Bagram, en zou mensen hebben bij de overheid die hem steunen, maar u kan geen andere personen opnoemen die hem steunen, behalve dan commandant Jan Ahmad die ook uit zijn dorp komt (gehoorverslag CGVS, p. 18). Nergens blijkt dat deze Asho dermate veel macht zou hebben buiten zijn regio zoals u beweert. Gezien u maar zo weinig kan vertellen over de mensen die hem zouden steunen maakte u niet aannemelijk dat zijn machtsbasis zo uitgebreid is als u wil laten uitschijnen. Dat u dergelijk weinig informatie heeft over de persoon die u en uw familie zou lastigvallen is merkwaardig, zeker daar u stelt dat hij een machtig en belangrijk persoon is (gehoorverslag CGVS, p. 15).

Daarnaast zijn er ook weinig aanwijzingen dat Asho u of uw familie daadwerkelijk iets zou willen en kunnen aandoen. Asho heeft uw familie nooit direct benaderd of lastiggevallen (gehoorverslag CGVS, p. 18, 20). Er werd slechts enkele keren gebeld om geld te vragen, een keer werd een brief gestuurd maar hij is jullie nooit komen opzoeken in Kapisa waar u met uw familie woonde (gehoorverslag CGVS, p. 18), of in Bagram waar uw broers waren (gehoorverslag CGVS, p. 18). Hij bleef immers in Parwan. Er werd geen enkele poging tot ontvoering ondernomen hoewel daarmee zou zijn gedreigd (gehoorverslag CGVS, p. 23). Het is opvallend dat het bij louter telefoontjes blijft en dat uw familie toch ingaat op de eis tot betaling. Daarnaast is het opmerkelijk dat u er geen idee van heeft wat er na uw vertrek gebeurd is met uw familie, die intussen weer in Mahmoodraqi, (Kapisa) woont, waar jullie waren voor jullie vertrek. Hoewel u nog contact heeft met uw broer en uw ouders heeft u niet gevraagd wat de situatie nu is en hebben ze u niets verteld (gehoorverslag CGVS, p. 19). Gezien de ernst van uw relaas is dit opmerkelijk. Van iemand die zijn land ontvlucht omwille van een bepaalde vrees kan men verwachten dat deze persoon na zijn vertrek nog interesse toont in zijn zaak, ook al is die persoon nog jong. Uw broers wonen trouwens ook nog steeds in Bagram, waar Asho ook vandaan is (gehoorverslag CGVS, p. 19, 22). Het is merkwaardig dat de rest van uw familie toch terugkeerde naar de regio die ze voordien waren ontvlucht wegens bedreigingen. Mocht Asho uw familie daadwerkelijk viseren en iets willen aandoen had hij dit trouwens al lang kunnen gedaan hebben, echter bleef het bij telefoontjes. Daarenboven blijkt dat uw ooms bovendien ook geen enkel probleem ondervinden (gehoorverslag CGVS, p. 19). Daarnaast kent u niemand die soortgelijke problemen heeft (gehoorverslag CGVS, p. 19) en kent u ook niemand die ontvoerd zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 23). Voor zover u verklaart dat een van de oorzaken voor jullie problemen het werk van uw broers en vader in de militaire basis van Bagram is (gehoorverslag CGVS, p. 17, 23) dient gezegd dat deze met hun werkzaamheden zijn gestopt (gehoorverslag CGVS, p. 15), uw broer werkt enkel nog op zichzelf als timmerman. Daarnaast gaf u zelf aan hierdoor geen problemen gekend te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 16). Bovendien verklaarde u dat uw broers en vader voor de Arabieren werkten, ook moslims (gehoorverslag CGVS, p. 15), en dus niet voor de Amerikanen waarmee deze Asho volgens u problemen zou hebben. Daarnaast heeft uw familie nooit iets ondernomen om de problemen met deze bende op te lossen (gehoorverslag CGVS, p. 17, 20). De ouderen van het dorp zijn niet eens op de hoogte (gehoorverslag CGVS, p. 21) en ook de politie werd nooit ingelicht (gehoorverslag CGVS, p. 18). Uit bovenstaande volgt dat u niet aannemelijk maakte dat u problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Mahmoodraqi in de provincie Kapisa met een maffiabende.

Voor zover u, als lid van een welgestelde familie, beschouwd zou kunnen worden als behorende tot een sociale groep in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, moet nog worden opgemerkt dat het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de u wordt vervolgd. U moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Een loutere verwijzing naar de mogelijkheid ontvoerd te worden in Afghanistan volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. U dient deze vrees in concreto aan te tonen, hetgeen u in casu niet doet.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u zou ontvoerd worden door criminele bendes. In het licht van al het voorgaande en rekening houdend met uw jonge leeftijd dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U toont evenmin aan dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw taskara toont uw identiteit aan. De badges van uw vader en broers tonen uw problemen evenmin aan. Vooreerst is uw vader reeds gestopt met werken en verklaarde u dat er geen problemen waren door hun werk in Bagram. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De foto's die u neerlegt van Asho, zijn broer en zijn aanhangers kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin weerleggen. Zij tonen enkele (gewapende) personen maar uit de foto's valt niet af te leiden wie ze zijn, laat staan dat ze uw problemen aantonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Mahmoodraqi in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het

Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit uw district Mahmoodraqi nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmoodraqi van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kapisa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel I van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen (hierna: kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"[...]

"Verzoeker wenst zijn aanvraag aan het oordeel van Uw Raad te onderwerpen, daar hij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing.

1. Met betrekking tot het vluchtelingenstatus

Zo hecht het CGYS geen geloof aan de problemen die verzoekers familie heeft gekend met de maffiabende in Afghanistan om volgende redenen:

- Ten eerste betwist de bestreden beslissing dat Asho zo machtig zou zijn dat hij overal in Afghanistan problemen zou kunnen creëren voor verzoeker en zijn familie omwille van het gebrek aan détails dat verzoeker kan geven over de steun waarvan Asho geniet in Afghanistan.*

1 M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland and Attorney General, arrest van 22 november 2012, §66.

Verzoeker weet dat de man die zijn familie afperste Asho heet, maar hij zou, volgens het CGVS, niet meer details kunnen geven dan dat het een machtig en bekend persoon is.

Verzoeker weet nochtans dat hij afkomstig is van het dorp Bayaan in Parwan, dat hij Tazjiek is en dat hij manschappen heeft over heel Afghanistan. Verzoeker verklaarde dat hij gesteund wordt in zijn dorp in Bagram, onder meer door commandant Jan Ahmad. Asho geeft geld aan commandant Jan Ahmad waardoor hij hem beschermt. Asho heeft ook mensen die hem steunen bij de overheid. Verzoekers heeft eveneens foto's neergelegd van Asho en zijn groep.

Het CGVS verwijt echter aan verzoeker dat hij zijn familienaam niet kent, dat hij niet weet over welke groepering hij de leiding heeft noch waar hij allemaal macht heeft. Verzoeker kan ook geen andere namen geven van personen die Asho zouden steunen.

Het is duidelijk dat het CGVS geen rekening houdt met het profiel van verzoeker, en in het bijzonder zijn leeftijd op het moment dat hij Afghanistan verlaten heeft. Het CGVS focust zich op enkele details en houdt geen rekening met de informatie die verzoeker wel kan geven.

Er blijkt uit verzoekers verklaringen dat verzoeker de persoon Asho wel kan beschrijven. De bestreden beslissing slaagt er niet in om het bestaan van Asho en zijn macht te betwisten. Het bestaan van die persoon zoals verzoeker hem beschreven heeft moet aangenomen worden.

- Vervolgens betwist de bestreden beslissing dat Asho daadwerkelijk iets zou kunnen aandoen aan verzoeker of zijn familie.

Zo wijst het CGVS naar het feit dat Asho verzoekers familie nooit rechtstreeks zou hebben benaderd of lastiggevallen, maar enkel gebeld en brieven gestuurd. Het CGVS vindt het niet geloofwaardig dat het nooit verder is gegaan en dat verzoekers familie altijd aanvaard heeft om te betalen zonder ernstigere bedreigingen.

Echter, verzoeker verklaarde eveneens dat zijn broer het geld cash betaalde (CGVS, bl. 17) waardoor er absoluut niet uitgesloten kan worden dat zijn broer ook daadwerkelijke fysieke bedreigingen kreeg.

In maart 2017 hoorde verzoeker van zijn familie dat Asho nu bedreigt om de twee kinderen van zijn broer te ontvoeren, die amper 7 en 8 jaar oud zijn. Er is dus nog steeds een werkelijke bedreiging ten aanzien van de familie van verzoeker. De familie van verzoeker heeft nu geen geld meer, het is ondertussen 5 jaar dat zijn familie bedreigd wordt. Zolang ze geld hadden, gaven ze het geld om veilig te zijn. Nu voelen ze zich machteloos.

De familie van verzoeker laat de kinderen nooit meer alleen naar buiten gaan. De kinderen gaan niet meer naar school. Ze hebben te veel schrik. Ze leiden geen normaal leven, ze zijn constant in vrees.

Er moet ook rekening worden gehouden met de subjectieve vrees van verzoeker en zijn familie, die geassimileerd kan worden aan een daad van vervolging. Verzoeker kon die vrees heel goed beschrijven in zijn gehoor. Het feit dat het CGVS denkt dat Asho in werkelijkheid zijn bedreigingen niet zou uitvoeren betekent niet dat verzoeker geen vrees heeft. Deze vrees is zo groot dat zijn familie al zijn rijkdom heeft kwijtgespeeld om die man te kunnen betalen.

Wat het feit betreft dat verzoekers familie aanvaardde om te betalen moet opgemerkt worden dat dit absoluut niet ongeloofwaardig is. Verzoekers familie was inderdaad welgesteld en gezien de veiligheidssituatie in Afghanistan en het vaak voorkomend fenomeen van ontvoeringen waren ze echt heel bang van de bedreigingen en wilden ze absoluut vermijden dat het verder zou gaan dan telefoongesprekken en brieven. Het zou net ongeloofwaardig geweest van een welgestelde familie zouden ze weigeren om te betalen, gezien de risico's hieraan verbonden.

Daarnaast vindt het CGVS niet geloofwaardig dat verzoeker niet gevraagd zou hebben aan zijn familie wat de huidige situatie is en dat zijn familie nog altijd op dezelfde plaats verblijft. Het CGVS beschouwt dan dat, zou Asho werkelijk iets willen aandoen aan verzoeker of zijn familie, het dit al lang gedaan had.

Verder bevat de bestreden beslissing geen andere motieven die toelaten om te oordelen dat verzoeker geen gegronde vrees, rekening houdend met de ernstige subjectieve vrees, heeft in zijn land van herkomst.

In deze twee motieven houdt de bestreden beslissing daarenboven geen rekening met het feit dat verzoeker heel jong was toen hij Afghanistan verlaten heeft, hij was toen 14 jaar oud. Het is dan ook logisch dat verzoeker niet alle details kan geven dat het CGVS van hem verwacht.

Op geen enkel moment blijkt dat deze gegevens in rekening werd gebracht terwijl het een cruciaal element is bij het beoordelen van de asielaanvraag. De vragen die het CGVS gesteld heeft aan verzoeker waren ook niet aangepast aan een minderjarige die heel jong zijn land van herkomst verlaten heeft. Om die reden moet bestreden beslissing ten minste worden vernietigd.

Artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen benadrukt nochtans het belang om het onderzoek van het CGVS aan te passen aan de persoonlijke situatie van de asielzoeker :

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Daarnaast werd het profiel van verzoeker nooit geanalyseerd als "men of fighting age", terwijl hij ondertussen 18 jaar oud is geworden, in perfecte fysieke conditie en afkomstig uit een regio met een zekere aanwezigheid van de Taliban.

Dit profiel is een bijzonder risicoprofiel volgens de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 19 april 2016 :

"In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished." (bl. 45)

"Pro-government armed groups have also been reported to force locals to send young men to join the fight against the Taliban and other AGEs" (bl. 46)

Verzoeker loopt een groot risico om tegen zijn wil gerekruteerd te worden.

2. Met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker heeft duidelijk verklaard op het CGVS dat hij 00k gevlucht was van Afghanistan omwille van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

Verzoeker verklaart dat de Taliban geïnfiltrerd zijn in zijn dorp. Ze hebben geen geld meer om van het dorp te kunnen vluchten.

De bestreden beslissing oordeelt dat de veiligheidssituatie in het district Mahmoodraqi, provincie Kapisa niet van die aard is dat er, voor de burgers, een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict:

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit uw district Mahmoodraqi nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De bestreden beslissing is duidelijk onvoldoende gemotiveerd wat betreft de nood aan subsidiaire bescherming. Zo wordt er louter vermeld "blijkt voorts dat er uit uw district Mahmoodraqi nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten", terwijl er duidelijk aangegeven werd dat sommige districten van Kapisa als gevaarlijk bestempeld kunnen worden.

Er worden geen concrete elementen gegeven waarop deze conclusie gebaseerd is, waardoor de bestreden beslissing geheel arbitrair is.

Daarenboven is Kapisa een van de kleinste provincies van Afghanistan, met 374.500 inwoners en een oppervlakte van 1842 vierkante meters². Het onderscheid dat gemaakt wordt tussen het Zuiden van de provincie, waar Taliban heel actief is en veel veiligheidsincidenten voorkomen, en die in het Noorden, met district Mahmoodraqi aan de grens met het Zuiden, is dus uiterst relatief. De veiligheidssituatie in het Zuiden van de provincie heeft dus duidelijk een impact op de andere districten. Bijvoorbeeld:

"The violent clashes, which lasted for weeks in Tagab and Alasay districts in October 2015 led to hundreds of families being displaced from their homes. The crossfire of ground engagements of both sides, and Taliban warnings to the population ahead of their offensives, led many in these districts to flee to Kabul, Jalalabad and other districts in Kapisa. In September and November 2015, UNHCR mentioned displacement from Kapisa to Kabul" (EASO Afghanistan, November 2016, bl. 50).

Verzoekers district grenst aan die districten waardoor het cruciaal is om heel nauwkeurig de veiligheidssituatie aldaar te onderzoeken.

Volgens het EASO rapport waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing was district Mahmoodraqi de derde meest aangeraakt door incidenten in 2015-2016 (bl. 49).

De bestreden beslissing heeft bijgevolg te weinig onderzoek gevoerd naar de veiligheidssituatie in Mahmoodraqi."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van

artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

Waar de verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd de verzoekende partij op 7 februari 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd *ad hoc* en haar advocaat, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van de verzoekende partij en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

De verzoekende partij beweert haar land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees om door Asho, lid van de mafia, ontvoerd te worden indien verzoekers familie niet een zeker bedrag aan Asho betaalde. De verzoekende partij stelt dat Asho een machtige en bekende figuur is. De verzoekende partij verklaarde dat haar familie tot twee keer toe Asho betaald heeft. Toen het geld op was besliste verzoekers familie samen met de verzoekende partij te vluchten. Aan de Iraanse grens werden ze tegengehouden en werd verzoekers familie terug naar Afghanistan gestuurd. Voor de verzoekende partij werd er een overeenkomst bereikt met een, smokkelaar vandaar dat zij mocht doorreizen.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omdat zij haar asielrelaas niet aannemelijk maakt.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betwist dat ze niet veel zou weten over de persoon van Asho, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. De verzoekende partij geeft tijdens het gehoor aan dat zij en Asho afkomstig zijn uit verschillende dorpen. Asho is afkomstig uit Bayaan in Parwan, hetzelfde dorp als verzoekers schoonzus, terwijl de verzoekende partij zelf woonachtig was in Kapisa. De verzoekende partij heeft verklaard dat Asho manschappen zou hebben over heel Afghanistan, maar de verzoekende partij kan niet preciseren waar Asho manschappen heeft of over welke groepen hij de leiding heeft (gehoorverslag CGVS, p. 14-18). De verwerende partij heeft meermaals naar meer gegevens over Asho gevraagd, maar de verzoekende partij gaf telkens aan dat zij er niets over wist. Het enige dat de verzoekende partij kan aangegeven is dat Asho een Tadzjie is, die gesteund werd door een commandant uit hetzelfde dorp als Asho afkomstig is (gehoorverslag p. 18). Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat Asho de verzoekende partij nooit in Kapisa is komen opzoeken (gehoorverslag p.18). Evenmin heeft hij de broers van de verzoekende partij in Bagram opgezocht (gehoorverslag p.18). In de bestreden beslissing wordt - gelet op voorgaande elementen - terecht gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat Asho dermate veel macht zou hebben buiten zijn regio.

Samen met de verwerende partij en na nazicht van het administratief dossier dient de Raad vast te stellen dat er geen aanwijzingen zijn dat Asho de verzoekende partij of haar familie daadwerkelijk iets zou willen en kunnen aandoen. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Asho heeft uw familie nooit direct benaderd of lastiggevallen (gehoorverslag CGVS, p. 18, 20). Er werd slechts enkele keren gebeld om geld te vragen, een keer werd een brief gestuurd maar hij is jullie nooit*

komen opzoeken in Kapisa waar u met uw familie woonde (gehoorverslag CGVS, p. 18), of in Bagram waar uw broers waren (gehoorverslag CGVS, p. 18). Hij bleef immers in Parwan. Er werd geen enkele poging tot ontvoering ondernomen hoewel daarmee zou zijn bedreigd (gehoorverslag CGVS, p. 23). Het is opvallend dat het bij louter telefoontjes blijft en dat uw familie toch ingaat op de eis tot betaling. Daarnaast is het opmerkelijk dat u er geen idee van heeft wat er na uw vertrek gebeurd is met uw familie, die intussen weer in Mahmoodraqi, (Kapisa) woont, waar jullie waren voor jullie vertrek. Hoewel u nog contact heeft met uw broer en uw ouders heeft u niet gevraagd wat de situatie nu is en hebben ze u niets verteld (gehoorverslag CGVS, p. 19). Gezien de ernst van uw relaas is dit opmerkelijk. Van iemand die zijn land ontvlucht omwille van een bepaalde vrees kan men verwachten dat deze persoon na zijn vertrek nog interesse toont in zijn zaak, ook al is die persoon nog jong. Uw broers wonen trouwens ook nog steeds in Bagram, waar Asho ook vandaan is (gehoorverslag CGVS, p. 19, 22). Het is merkwaardig dat de rest van uw familie toch terugkeerde naar de regio die ze voordien waren ontvlucht wegens bedreigingen. Mocht Asho uw familie daadwerkelijk viseren en iets willen aandoen had hij dit trouwens al lang kunnen gedaan hebben, echter bleef het bij telefoontjes. Daarenboven blijkt dat uw ooms bovendien ook geen enkel probleem ondervinden (gehoorverslag CGVS, p. 19). Daarnaast kent u niemand die soortgelijke problemen heeft (gehoorverslag CGVS, p. 19) en kent u ook niemand die ontvoerd zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 23). Voor zover u verklaart dat een van de oorzaken voor jullie problemen het werk van uw broers en vader in de militaire basis van Bagram is (gehoorverslag CGVS, p. 17, 23) dient gezegd dat deze met hun werkzaamheden zijn gestopt (gehoorverslag CGVS, p. 15), uw broer werkt enkel nog op zichzelf als timmerman. Daarnaast gaf u zelf aan hierdoor geen problemen gekend te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 16). Bovendien verklaarde u dat uw broers en vader voor de Arabieren werkten, ook moslims (gehoorverslag CGVS, p. 15), en dus niet voor de Amerikanen waarmee deze Asho volgens u problemen zou hebben. Daarnaast heeft uw familie nooit iets ondernomen om de problemen met deze bende op te lossen (gehoorverslag CGVS, p. 17, 20). De ouderen van het dorp zijn niet eens op de hoogte (gehoorverslag CGVS, p. 21) en ook de politie werd nooit ingelicht (gehoorverslag CGVS, p. 18). Uit bovenstaande volgt dat u niet aannemelijk maakte dat u problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Mahmoodraqi in de provincie Kapisa met een maffiabende". Hetgeen voorafgaat tracht de verzoekende partij te weerleggen door te stellen dat zij in maart 2017 vernomen heeft dat Asho dreigt om de twee kinderen van haar broer te ontvoeren, maar dat haar familie geen geld meer heeft om Asho te betalen. Daarom laat haar broer zijn twee kinderen, van 7 en 8 jaar oud, niet meer alleen buiten. Ze mogen evenmin naar school gaan. De verzoekende partij laat na hiervan enig begin van bewijs bij te brengen of meer duiding te brengen omtrent deze feiten zoals sinds wanneer Asho bedreigd heeft met de ontvoering van de kinderen indien er niet betaald wordt. Evenmin laat ze na uiteen te zetten waarom dit gegeven, waarvan ze reeds kennis zou hebben gehad voor het nemen van de bestreden beslissing, slechts in haar verzoekschrift aanbrengt. Nochtans bepaalt artikel 48/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat: "De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen." Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij tijdens haar gehoor verklaard heeft dat het geld cash betaald werd, waardoor er absoluut niet kan uitgesloten worden dat hij niet bedreigd werd. In dit verband wijst de Raad erop dat dit een louter hypothetische veronderstelling van de verzoekende partij is, die niet gestaafd wordt door een begin van bewijs of andere gelijkaardige verklaringen. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat haar familie onmiddellijk betaald heeft omdat ze welgesteld zijn en ontvoeringen in Afghanistan regelmatig voorkomen. De verzoekende partij stelt dat ze omwille van deze gegevens zo'n vrees had. In dit verband wijst de Raad erop dat het daarom des te opmerkelijker is dat haar familie nooit de ouderen van het dorp of de politie ingelicht heeft, zoals blijkt uit haar gehoorverslag. De Raad benadrukt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoekende partij dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: "Voor zover u, als lid van een welgestelde familie, beschouwd zou kunnen worden als behorende tot een sociale groep in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, moet nog worden opgemerkt dat het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de u wordt vervolgd. U moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Een loutere verwijzing naar de mogelijkheid ontvoerd te worden in Afghanistan volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. U dient deze vrees in concreto aan te tonen, hetgeen u in casu niet doet.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u zou ontvoerd worden door criminele bendes. In het licht van al het voorgaande en rekening houdend met uw jonge leeftijd dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U toont evenmin aan dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.” De verzoekende partij laat na met betrekking tot dit motief enig verweer te voeren en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat zij een risicoprofiel bezit als jongeman “*of fighting age*” en zij, zelfs los van haar persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban én tevens door de pro-regeringstroepen, en citeert uit “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016, dient erop gewezen dat in de door de verzoekende partij geciteerde richtlijnen van UNHCR zelf wordt opgemerkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (“*Depending on the specific circumstances of the case [...]*”). De verzoekende partij dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, volstaat hiertoe geenszins. Bovendien maakte de verzoekende partij noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding van een vrees om gedwongen te worden gerekruteerd door pro-regeringstroepen of taliban. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund. In de mate dat zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij in haar land van herkomst reeds werd vervolgd dan wel ernstige schade heeft ondergaan, is er geen duidelijke aanwijzing in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dat haar vrees voor vervolging gegrond is of haar risico op ernstige schade reëel is.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Mahmoodraqi in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: “*Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend*

op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Mahmoodraqi in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit uw district Mahmoodraqi nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers in het district Mahmoodraqi van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kapisa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 17 januari 2018 het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017 bij. Uit deze recente informatie kan niet blijken dat de op basis van bovenstaande analyse bereikte conclusie dat er actueel voor burgers in Mahmoodraqi in de provincie Kapisa geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat niet langer geldt. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij de veiligheidssituatie in het district Mahmoodraqi te weinig onderzocht heeft nu de bestreden beslissing stelt dat er nauwelijks berichtgeving is over de veiligheidssituatie in voormeld district. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt hoofdzakelijk geconcentreerd is in de zuidelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De verzoekende partij maakt enerzijds niet aannemelijk dat het district Mahmoodraqi tot de zuidelijke districten behoort. Anderzijds toont zij niet aan dat de verwerende partij met bepaalde informatie geen rekening gehouden heeft. De verzoekende partij uit weliswaar kritiek op deze analyse, doch met haar betoog in het verzoekschrift maakt ze niet aannemelijk dat de informatie waarop deze analyse is gebaseerd onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoonst die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.6. In de afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM, kan bijgevolg de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM niet nuttig worden ingeroepen noch worden weerhouden (zie EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. Griekenland en België*, par. 288).

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief

dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en een voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS